

מאמר מן האדם האדם הזה

(א א א) ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה. אמאי כתיב תרי זמני האדום. אלא, בגין דכל מה דאית ליה אדום, ב הוא אדום, כד"א ויצא הראשון אדמוני. ותבשילא דיליה אדום, דכתיב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה. וארעא דיליה אדומה, דכתיב ארצה שעיר שדה אדום. וגוכרין דיליה אדומין, דכתיב א הוא עשו אבי אדום. ומאן דזמין לאתפרעא מגיה אדום, דכתיב דודי צח ואדום. ולבושיה אדם, דכתיב מדוע אדם ללבושך, וכתיב **(ג מי זה בא מאדום ג)**.

סתרי תורה

מאמר שבועה יומין עלאין

(ב ד ת"ח, שבועה יומין עלאין, ברא קב"ה בעלמא. ועליהו שתיל וכני עלמין. הה"ד **(ג כי ששת ימים עשה ה')**, ולא כתיב בששת.

חלופי גרסאות

א בדפו"י כתבו בדקל"ט ב' חסר תוספתא א. ב נ"א ל"ג הוא אדום (קראקא). ג בדפו"י כתבו אמר ר' יהודה שם. ד בדפו"י כתבו לפרשת תולדות יצחק.

מסורת הזהר

(א (בראשית כה) תולדות כח צ"א. ב) (שם) שם יג צ"א. (ג (בראשית לו) שם לו צ"ו. ד) (ישעיה סג) תולדות לו צ"ט ח"ב רטו. ה) (שם) שם צ"י. ו) (שמות כ) ח"ב צ. ח"ג צד: רצו: ת"ז ת"י"א כו: ז"ח כט ט"ב של"א.

הסולם

מן האדום האדום הזה

אדומים, שכתוב הוא עשו אבי אדום. ומי שעתיד להפרע ממנו הוא אדום, שכתוב, דודי צח ואדום. ולבושו אדום, שכתוב, מדוע אדום ללבושך. וכתוב, מי זה בא מאדום.

סתרי תורה

מאמר שבועה יומין עלאין

(ב) ת"ח שבועה יומין וכו': בוא וראה שבועה ימים עליונים, שהם חג"ת נה"מ, ברא הקב"ה בעולם, ועליהם שתל ובנה עולמות. ז"ש

מאמר

מאמר מן האדום האדום הזה

(א) ויאמר עשו אל וגו': ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדום האדום הזה. שואל, למה כתוב ב' פעמים האדום. ומשיב, אלא משום שכל מה שיש לעשו, הוא אדום. הוא אדום, כמש"א, ויצא הראשון אדמוני. התבשיל שלו אדום, שכתוב הלעיטני נא מן האדום האדום הזה. והארץ שלו אדומה, שכתוב, ארצה שעיר שדה אדום. ואנשים שלו (דפו"י דף כ"ו טור ג')

ב סתרי תולדות תורה

ג) ולקביל אינון שבָּעָה יומין עילאין, בְּרָא בְּאַרְעָא שְׁבָעָה זְפָאֵי קְשׁוּט, לְקַיִמָא לֹן, וְלֹאֲנַהֲרָא לֹן, כָּל תַּד וְתַד לְקַבֵּיל יוֹמֵיהּ. וְשִׁתִּיל לְהוּ, כָּל תַּד וְתַד בְּדָרָא דְאַתְחַזִּי לֵיהּ. וְאִינוּן אֲבָהֶן דְּעֵלְמָא, אֲבָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב וְיוֹסֵף וּמִשָּׁה וְאַחֵרֵן וְדוֹד.

ד) וְאִינוּן אִיקְרוּן קְרִים, הַרְרֵי קְדָם, דְּאִינוּן פְּלִינֵן מְאִינוּן שְׁבָעָה יוֹמִין עֵילָאִין "דְּאַמְרֵן. ו' יוֹמֵי בְּרֵאשִׁית, וְז' יוֹמֵי בְּרֵאשִׁית, הַה"ד "וּבֵית דָּוִד כְּאַלְהִים יְכַמְלֵאן ה' לְפָנֵיהֶם.

ה) וְאַע"ג דְּאִיהוּ שְׁבִיעָא, "רְבִיעָא אִיהוּ בְּיוֹמִין. וְיוֹסֵף אִיהוּ שְׁבִיעָא. אֲבָל כִּד "אַתְפְּלִילַת בֵּיהּ בְּיוֹסֵף, וְנִהִיב לֵיהּ תּוֹסַפַּת תְּפִנוּקָא מִבֵּי מְלָכָא, אֲקָרֵי אוּף "אִיהִי שְׁבִיעָא.

ח'ופי גרסאות

ה נ"א ל"ג דאמרן ו' יומי בראשית (קראקא). ו נ"א דאוויל (ווינצ'יא). ז נ"א ל"ג כמלאך ה' לפניהם (קראקא). ח נוסח אחר לא גרסין מן רביעאה עד סוף האות (קראקא). ט נוסח אחר אתכליל (ווינצ'יא). י נ"א איהו (ווינצ'יא).

מסורת הזהר

(ז) (זכריה יב) משפטים קטר צ"ב. אחר לא גרסין מן רביעאה עד סוף האות (קראקא).

שבעה יומין עלאין

המלכות ליום ד', נמצא היסוד יום ז'. אבל, כשהמלכות נכללת ביוסף, שהוא יסוד, והוא נותן, למלכות, תוספת מעדנים מבית המלך, שהוא ז"א, נקראת אף המלכות שביעי.

הסולם

פירוש. כבר נתבאר שיש ב' מצבים במלכות, שבמצב הא' היא בסוד ב' המאורות הגדולים, שמקבלת מצד שמאל דבינה, כמו שז"א מקבל מצד ימין דבינה. ואז נבחנת המלכות שהיא בקומה שוה עם ז"א, שחג"ת דז"א הוא לימין והמלכות לשמאל. והמצב הב' הוא אחר שנתמעטה והיתה לנקודה תחת יסוד דז"א. שאז היא נבנית לנוקבא דז"א, שתקבל מד"א, ולא מבינה. וגם במצב הב' שולטים בה הכלים דמצב הא', (כנ"ל לך אות פ"ה ע"ש). ולפיכך, נבחנות במלכות ב' בחינות. א) השורש שנשאר בה ממצב הא', שמבחינה זו היא רביעית לחג"ת, שחג"ת ה"ס ימין והמלכות היא שמאל, ואז היא ספירה רביעית. והיא הנקראת מלכותא דדוד. ומבחינה זו נאמר בה אבן מאסו הבונים, (כנ"ל לך אות פ"ה) וכן מבאר הזהר (בראשית א' אות ק"ח) שאומר, ויומא רביעאה, איהו יומא מאיס מבונים, כד"א אבן מאסו הבונים. ע"ש. ב) הוא השליטה של מצב הב', שמבחינה זו, נבחנת שמקבלת מן יסוד דז"א שנקרא יוסף. ואז היא ספירה שביעית. והיא נקראת מלכותא דיוסף, דהיינו שמקבלת מיוסף שהוא יסוד דז"א. וז"ש, רביעאה

מאמר

ז"ש, כי ששת ימים עשה ה'. ולא כתוב בששת ימים עשה ה'. להורות שהכונה היא על הימים העליונים.

ג) ולקביל אינון שבעה וכו': וכנגד אלו שבעה ימים עליונים, חג"ת נה"מ, ברא בארץ, שבעה צדיקי אמת, לקיים אותם ולהאיר אותם, כל אחד ואחד כנגד יומו העליון. שכל אחד משבעת הצדיקים, מקבל מהיום שכנגדו, שבשבעת הימים העליונים. ושתל אותם, כל אחד ואחד בדור הראוי לו. והם אבות העולם, אברהם, יצחק, יעקב, יוסף, משה, אהרן, דוד. פירוש. מה שתושב, יוסף לפני משה, אינו משום שהוא נצה, ומשה הוא הוד, אלא שחשבם לפי סדר לידתם. ולא לפי סדר הספירות. וזה ודאי, שיוסף הוא תמיד יסוד.

ד) ואינון אקרון קרים וכו': והם נקראים קרים, הררי קדם, שהם תלויים מאלו שבעת הימים העליונים שאמרנו, שהם ששת ימי בראשית, חג"ת נה"י, ויום השביעי, שהוא מלכות, העומד לפניהם. ז"ש, ובית דוד, דהיינו המלכות, כאלקים כמלאך ה', לפניהם. דהיינו לפני חג"ת נה"י.

ה) ואע"ג דאיהו שביעאה וכו': ואע"פ, שהמלכות, שהיא דוד, הוא שביעי, הוא רביעי בימים, דהיינו שאחרי חג"ת, היא מלכות מבחינת דוד (כנ"ל בהסולם לך אות פ"ה). ויוסף שהוא יסוד, הוא שביעי, דהיינו אם תחשוב (דפניי דף כ"ז טור ג')

- ספרי תולדות תורה ג
- ו) וְכָלֵהוּ אֶחֱידוּ בַּהּ בְּשִׁכְנֵתָא, בְּרִזָּא דְשִׁבְעָה. בְּגִין דְשִׁכְנֵתָא אִיקְרִי בַת שִׁבְעָה. בַּת מַאימָא עֵילָאָה, דְאִיהִי כְּלָלָא דְשִׁבְעָה דְרֵגִין יַדְעֵמָה. וְאִיהִי דְרֵגָא דְצָדֵק, עֲשִׂירָאָה דְאִינוּן סְפִירִין, דְאִיקְרִי בַּהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.
- ז) וְאִיקְרִי שְׁבִיעָאָה בְּקָרָא, ה' דְלָךְ ה' הַגְדֵּלָה וְהַגְבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצַח וְהַהוּד פִּי כָל וְכוּ', עַד הַמַּמְלָכָה. וּמ"ט, וְהָא רְבִיעָאָה הִיא לְיוֹמֵי. אֲלָא בְּגִין דְאִיהִי נְטִיעָה בְּתַרְאָה, וְאֶתְּפִלִּילַת בְּשִׁבְעָאָה, בְּג"כ נְטִלָה שְׁמִיָּה, וְכוּלָּא חַד.
- ח) וְכָל חַד וְחַד מְאַבְהֵן, יַדַּע לִיָּה לְקַב"ה, מַגּוּ אֶסְפֵּקְלָרְנָא דִּילִיָּה. אַבְרָהָם יַדַּע לִיָּה, מַגּוּ חֶסֶד, דְאִיהוּ מִדַּת הַגְּדוּלָּה, מִדַּת הַחֶסֶד, יְמִינָא דְמִלְכָּא. וְעַל דָּא אֶחֱיד בַּהּ, וְלֹא שְׁבִיק לָהּ לְעֵלְמִין, וְעֵבִיד טִיבוּ עִם בְּנֵי נֶשָׂא, וְאוּקְמוּהָ. דְהָא עוֹבְדוּי סְלִיקוּ לִיָּה יְבִהָי דְרֵגָא.
- ט) יִצְחָק יַדַּע לִיָּה בְּדְרֵגָא דְגְבוּרָה, דְאִיקְרִי פְתַד יִצְחָק, וְדַחִיל לִיָּה לְעֵלְמִין.

<p>חלופי גרסאות כ נ"א דעמיה (דפוסים הראשונים). ל נ"א ליג בהאי דרגא (קראקא).</p>	<p>מסורת הזהר (ח) (ד"ה א כט) ב"א רעה צ"ב.</p>
<p>שבעה יומין עלאין</p>	<p>מאמר</p>
<p>לרביעית במצב הא' (כנ"ל אות ה') היינו רק משום עליה, שעלתה המלכות ממקומה, ונכללה בנוקבא דז"א שבגופו (כמ"ש באדרא רבה דף קפ"ו ד"ה ובתחילת) ומחמת עליה זו, נעשתה המלכות רביעית, והיסוד שביעי. וז"ש, א"א, בגין דהיא נטיעה בתראה, שמסדר אצילות הספירות, נאצלה המלכות באחרונה, אחר היסוד. ומה שנעשתה רביעית, אינו אלא מחמת עליה. ואתכ"לית בשביעאה, וגם היא נכללת ביסוד, שנקרא שביעי, דהיינו במצב הב', שהיא תורת ונעשית נקודה תחת היסוד דז"א, ונכללת בו (כנ"ל אות ה') ומשום ב' טעמים אלו נקראת המלכות שביעי.</p>	<p>רביעאה איהו ביומין, שהיא המלכות אחרי חג"ת, שזה מורש המצב הא' שנשאר במלכות. אבל כד אתכ"לית ביה ביוסף וכו' אקרי אוף איהו שביעאה. והיינו מצד מצב הב', אחר שנתמעטה לנקודה תחת היסוד. שאז נבנתה לספירה שביעית.</p> <p>ו) וכלהו אחידו בה וכו': וכל הספירות נאחזות בשכינה, כשהיא בסוד שבעה, כי כשהיא במצב הב' יש לה כל השלימות. כי השכינה נקראת בת שבע, שהיא בת לאמא עלאה, שהיא בינה, שהיא כוללת שבע מדרגות תחתונות עמה. והיא, המלכות, היא מדרגת צדק שהיא העשירית של הספירות האלו, שנקרא בהם הקב"ה. כלומר אם נחשוב מכתר ולמטה נמצא שהמלכות היא ספירה העשירית.</p>
<p>ח) וכ"ל חד מאבהן וכו': וכל אחד ואחד מן האבות, ידע את הקב"ה מתוך המראה המיוחדת שלו, אברהם ידע את הקב"ה מתוך החסד, שהוא מדת הגדולה, שבמקרא הנ"ל, לך ה' הגדולה והגבורה, שהוא מדת החסד, יד ימינו של המלך. ועל כן אחו בה, בספירת החסד, ולא עזב אותה לעולם, ועשה חסד עם בני אדם. והעמידוהו. כי מעשיו הטובים שעשה היו עולים במדרגה זו של חסד, דהיינו לעשות חסד עם הבריות.</p>	<p>ז) ואיקרי שביעאה בקרא וכו': והמלכות נקראת שביעית, במקרא, לך ה' הגדולה, והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד, כי כ"ל בשמים ובארץ, שהוא יסוד הנקרא כל, עד הממלכה, דהיינו לך ה' הממלכה, שהיא המלכות, הרי שהיא שביעית במספר הזה. ומהו הטעם, והרי המלכות, יום רביעי היא לימים. ולמה היא כאן שביעית. ומשיב, אלא משום שהיא נטיעה אחרונה, ונכללה בשביעי, משום זה לקחה שמו, והכל אחד.</p>
<p>ט) יצחק ידע ליה וכו': יצחק ידע את הקב"ה, במדרגת הגבורה, הנקראת פתד יצחק. והיה ירא אותה לעולם. יעקב ידע את הקב"ה, מתוך מדת התפארת, שהיא כלולה מחסד</p>	<p>פירושו. המלכות היא באמת נטיעה אחרונה, שנאצלה ויצאה אחר יסוד דז"א, ומה שנחשבת (דפויי דף כ"ז טור ג')</p>

ד סתרי תולדות תורה
 יעקב ידע ליה מגו דרנא דתפארת. דאיהו כליל מחסד ומפחד, ואקרי אמת, ואחיד בה. הךא הוא דכתיב ^ט תתן אמת ליעקב.
 (י) יוסף ידע * ליה לקב"ה מגו ההיא אספקלריא, דאקרי כל. ועל דא איקרי יוסף ^ט כלכל, דכתיב ^ט ויכלכל יוסף. ואיקרי יוסוד עולם.
 (יא) משה ואהרן אינון תרין פרובין, דאשתמע קלא דלעילא מבינייהו, ועל דא אתיהיבת אורייתא על גבייהו. הה"ד, ונועדתי לך שם ודברתי אתך וגומר. ואינון תרין פרובין דלעילא, אינון נצח והוד, ואינון תרין סמכין דגופא.
 (יב) בגוונא דא, אית לה למטרוניתא לתתא, תרין פרובין ^ט תחותה, ^ט דניקין מינה. ואינון עילאין ודאי, על ארון העדות, דאיקרי צדק, ארונא דעדות. ומאן עדות, דא יוסף, הה"ד ^ט עדות ביהוסף שמו. ואיקרי תורה שבכתב, והאי ארונא תורה שבבעל פה.
 (יג) ת"ח, כל אינון ^ט אבהן עילאין דאחידן לעילא, ומיזן פלהו בתורה שבכתב, תורת ה'. ודוד דאיהו אחיד בכרייתא, דאיהי תורה שבע"פ, ומיזא בדברי קבלה. ^ט ובג"כ אקרי קבלה, דמקבלת נהירו מתורה שבכתב, דאיקרי צדיק, ואיקרי יוסף, ואיקרי כל.

מסורת הזהר
 (י) מיכה ז' לך קמה צ"ב. (י) (בראשית מז) בהשמטות ח"ג שב. כ) (תהלים פא) וירא עא צ"ב.
 חלופי גרסאות
 ו נ"א כל ואקרי יסוד ואקרי צדיק יסוד עולם ונ"ג מן כלכל עד סוף האות (קראקא). ו נ"א מוסיף צדיק יסוד (ווינציא). ו נ"א תחות ה' (קראקא). ע נ"א ל"ג דניקין צ נוסח אחר לא גרסינן ובג"כ אקרי קבלה (קראקא).

מאמר
 מחסד ופחד, כי ת"ת ה"ס קו האמצעי הכלול מבי קצוות ימין ושמאל. שהם חסד ופחד. ונקרא אמת ואחו בה. ז"ש תתן אמת ליעקב.
 (י) יוסף ידע ליה וכו': יוסף ידע את הקב"ה, מתוך המראה ההיא הנקראת, כ"ל. דהיינו ספירת היסוד, שנקראת, כל. וע"כ נקרא יוסף כ"ל, שכתוב ויכלכל יוסף. ונקרא יסוד עולם. דהיינו שכתוב, וצדיק יסוד עולם. והנה מכאן תראה, שאע"פ שחושב את יוסף לפני משה, עכ"ז הוא ספירת היסוד, ומשה ואהרן הם נצח והוד. ומה שחושב יוסף לפני משה ואהרן, הוא מחמת סדר לידתם, שלא היה על פי סדר הספירות.
 (יא) משה ואהרן אינון וכו': משה ואהרן הם שני הכרובים, שהקול של מעלה נשמע ביניהם, שה"ס ב' הכרובים שעל הכפורת. וע"כ נתנה התורה על ידיהם. ז"ש, ונועדתי לך שם ודברתי אתך וגו'. ואלו ב' (דפו"י דף כ"ו טור ג' *) (טור ד')

הסולם
 שבעה ימין עלאין
 הכרובים שלמעלה הם נצח והוד. והם ב' הסומכים של הגוף.
 (יב) בגוונא דא אית וכו': כעין זה יש למלכה שהיא דוד למטה, ב' כרובים תחתיה, שהם מטטרון וסנדלפון, היונקים ממנה. ואלו ב' הכרובים העליונים הם ודאי על ארון העדות שנקרא צדק, שהוא המלכות. שהיא הארון של העדות. ומי היא עדות. הוא יוסף, שהוא היסוד, ז"ש עדות ביהוסף שמו וגו'. ויוסף נקרא תורה שבכתב. והארון, שהוא המלכות, נקרא תורה שבבעל פה.
 (יג) ת"ח כ"ל אינון וכו': בוא וראה כל אלו האבות העליונים שאחוזים למעלה, שהם אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף, רמזים כולם בתורה שבכתב, תורת הויה, כי הם ששה קצוות של ז"א הנקרא הויה, שעליו כתוב תורת הויה, וע"כ כולם תורה שבכתב. ודוד, שהוא אחוז מתוך להם. שהוא תורה שבעל פה, דהיינו המלכות, רמזו בדברי קבלה. דהיינו

ספרי תולדות תורה ה

יד ואיננו תרין כרובין עילאין, קיימין על תהוא סהדותא דארונא, הה"ד, והנצח וההוד, כי כל בשמים ובארץ, ודא איהו סיומא דשמא ומזוג להאי ארץ.

טו והכי הוא, דכל מה שבא קב"ה לעילא, ברא לקבליה לתתא. ויוסף אקרי עדות, הה"ד עדות ביהוסף שמו. ועל דא שמא דיוסף שלים בכלא לעילא ותתא.

טז ועל דא תנינן, ארון דיוסף וארון דשכינתא, ביהדי תרדי הוו אןלין במדברא, והוו פולי עלמא ואמרי מה טיבן של שני ארונות אלו. ומתיבין לון, קיים זה מה שפתוב בזה. קיי"ם ודאי, הה"ד וצדיק יסוד עולם, איהו קיומא דעלמא.

יז אתא דוד דאיהו שביעאה, דאבהן אחיד בה, בהאי פת שבע, דאיהי ממלכה, ולא שביק לה לעלמין. הה"ד, ודוד עבדי נשיא להם לעולם. וכתוב, כסאו כשמש נגדי. וכל דא אוליה לן אורייתא, דכלהו אחידן בה בשכינתא ברוך דשבע.

יח ת"ח, אברהם בוצינא קדמאה קדישא דעלמא, כד בעא לסלקא

מסורת הזהר
 (7) דה"א (כט) לעיל את ז צ"ח. (ח) (משלי י) ב"א רפו
 צ"ג. (1) (יחזקאל לו) בהשמטות ח"ג שב. (ס) (תהלים פט)
 שלה נה צ"י.

הסולם

מאמר

דחיינו בכתובים. ומשום זה נקראת המלכות קבלה, משום שמקבלת אור מתורה שבכתב, הנקראת צדיק, דחיינו יסוד, ונקרא יוסף, ונקרא כ"י.

יד ואיננו תרין כרובין וכי: ואלו ב' הכרובים העליונים, שהם נצח והוד, עומדים על העדות היא שבארון, שהוא יסוד. כי נו"ה הם למעלה על היסוד. ז"ש, והנצח וההוד, ואח"כ, כי כ"י בשמים ובארץ שהוא יסוד. והיסוד הוא הסיום של השמים, שהם ז"א הנקרא שמים, כי היסוד הוא ספירה אחרונה דז"א, ומתחבר עם הארץ, שהיא המלכות. וע"כ כתוב כי כ"י, דחיינו יסוד, בשמים ובארץ, שהוא המחבר את השמים שהם ז"א עם הארץ שהיא המלכות.

טו והכי הוא דכ"י וכי: וכך הוא, שכל מה שברא הקב"ה למעלה, ברא כנגדו למטה, ויוסף נקרא עדות. ז"ש, עדות ביהוסף שמו וגו'. וע"כ השם של יוסף, שלם בכל, למעלה בז"א, ולמטה, במלכות.

(דפני"י דף כ"ו טור ד')

חלופי גרסאות
 ק נ"א וארונה (קראקא). ר נ"א ליג אמרי (קראקא). ש נ"א ותיבין (קראקא). ת נ"א לאתקרא בשכינתא (קראקא).

שבעה זמני עלאין

טז ועל דא תנינן וכי: ועל כן למדנו, ארונו של יוסף, והארון של השכינה, דחיינו ארון העדות, היו הולכים ביחד במדבר. והיו אומרים כל העולם, מה טיבם של ב' ארונות אלו שהולכים יחד. ומשיבים להם, קיים זה מה שכתוב בזה. כי יוסף, שהוא יסוד קיים ודאי, דחיינו שהוא מאיר ומקיים את השכינה שהיא מלכות. ז"ש, וצדיק יסוד עולם. כי היסוד, הוא קיום העולם שהוא מלכות.

יז אתא דוד דאיהו וכי: בא דוד, שהוא שביעי, דחיינו המלכות, שהאבות, חג"ת נה"י, אחוזים בה, בכת שבע הוו שהיא ממלכה, ואינו עוזב אותה לעולם. ז"ש, ודוד עבדי נשיא להם לעולם. וכתוב, וכסאו כשמש נגדי. וכל זה מלמדת אותנו התורה, שכולם, כל חג"ת נה"י, אחוזים בשכינה, בסוד שבע. (כנ"ל אות ז')

יח ת"ח אברהם בוצינא וכי: כוא וראה, אברהם הוא הנר הראשון הקדוש של העולם, דחיינו ספירה ראשונה שהוא חסד, דז"א

ו סתרי תולדות תורה
 וְדַרְגֵיהֶם, לֹא יָכִיל, עַד דְּסֻלֵּיק וְאַשְׁתְּמוּדַע בְּאִינוּן תְּלַת דְּרָגִין עֵילָאִין דְּעֵלְיָהּ,
 דִּהְהוּא חוּלְקָא דִּילְיָהּ.

יט) בִּינוּן דְּסֻלֵּיק וְאַשְׁתְּמוּדַע לִיה לְקַב"ה, מְגוּ אִינוּן תְּלַת דְּרָגִין, דְּעַם אִינוּן
 שְׁבַעָה, דְּאִיקְרוּן כְּתָר עֲלִיוֹן חֲכָמָה בִּינָה, וְאִינוּן שְׁלִימוּ דְּעֵשֶׁר סְפִירָן, דְּאִיקְרִי
 בְּהוּ קַב"ה. וְכִינוּן דְּסֻלֵּיק «אח"כ בְּאִינוּן תְּלַתָּא, דְּאִינוּן עֵתִיקָא וְאו"א, דְּנִגִיד
 מְנַהוּן נְהִירוּ לְתַתָּא, כְּדִין אַחִיד לְחוּלְקֵיהּ, הֵהוּא דְּרָגָא דְּתַחֲתִיָּיהוּ דְּאִינוּן תְּלַתָּא,
 דְּאִיקְרִי חֲסֵד.

כ) וְכַלְהוּ אַדְבִיק לֹון, מְגוּ אֶסְפַּקְלָרְיָא דְּשֻׁלְטָא בְּלִילְיָא, דְּכַהוּ מִמֶּשׁ
 לֹא תָהוּ בִינְ דִּידַע פְּלוּם. וְעַל דָּא תְּנִינָן, בְּן שְׁלֹשָׁה שָׁנִים, הַכִּיר אַבְרָהָם אֶת
 בּוֹרְאוֹ, בְּן שְׁלֹשָׁה דְּיִיקָא.

כא) וְת"ח, רְוָא דְּהַנִּי שְׁלֹשָׁה שָׁנִין, וְלֹא דְּפַחוּת, בְּגִין דְּשְׁכִינְתָּא אַקְרִי בַת
 שְׁבַע, וְלֹא יָכִיל לְאַתְקַרְבָּא בְּהַדְּהָ, עַד דְּסֻלֵּיק בְּאִינוּן תְּלַת דְּרָגִין עֵילָאִין, דְּעַם
 אִינוּן ז', לְאַשְׁתְּמוּדַע מְגוּוֹן, וְלֹא תְּנַהַרָּא בְּכָל מַאי דְּאִיהוּ לְתַתָּא, וְגו' וְז', הָא
 עֵשֶׁר דְּרָגִין עֵילָאִין, רְוָא דְּשָׁמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

כב) וְכִינוּן דְּתָהוּ מְתַנְהִיר בְּאִינוּן שְׁלֹשָׁה, בְּעַא לְסֻלְקָא בְּאִינוּן שְׁבַע, בְּרְוָא
 דְּכְתִיב, וַיֵּצֵב אַבְרָהָם אֶת שְׁבַע כְּבָשׂוֹת הַצֹּאן. וְרְוָא דָּא רְמִיז לְאַבְרָמָלְךָ,

חֲלוּפֵי גְרַמְאוֹת

א נ"א ל"ג אח"כ (קראקא). ב נ"א ל"ג מן דאינון ער
 כרין (קראקא). ג נ"א ודאי (קראקא). ד נ"א יתיר (קראקא).
 ה נ"א לאשתמודעא מנוון ולאנתהרא לכל מאי דאיהו לתתא באינון תלת דרגין עלאין דעם אינון ז' וגו' וז' הא עשר
 דרגין עלאין (ווינציא) נ"א לאשתמודע מנו ולאנתהרא ולאנתהרא לכלא מאי דאיהו לתתא דאינון תלת דרגין עלאין עם
 אינון ז' וגו' וז' הא עשר דרגין עלאין (קראקא).

מסורת הזהר

(ו) (בראשית כא) בהשמטות ח"ג שב.

הסולם

שבעה יומין עלאין

עוד לא היה אדם, שידע בהם משהו. ועל זה
 למדנו. בן שלש שנים, דהיינו בג' ספירות
 הנקראים כח"ב, הכיר אברהם את בוראו. בן
 שלש שנים הוא בדיוק, שהם כח"ב.

כא) וְת"ח רְוָא דְּהַנִּי וְכר': בּוּא וְרָאָה,
 הַסּוּד שֶׁל אֱלוּ שֶׁלֹשׁ שָׁנִים וְלֹא פַחוּת, הוּא,
 מְשׁוּם שֶׁהַשְׁכִּינָה נִקְרָאת בַת שְׁבַע, שְׁכּוּלֹוּהָ
 ז' ס' חג"ת נהי"ם. וְאִינוּ יָכוֹל לְהַתְקַרֵּב אֲצֵלָהּ,
 עַד שְׁעוּלָה בְּג' מַדְרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת כּח"ב, שֶׁהֵם
 עַל ז' הַסְפִירוֹת, חג"ת נהי"ם. לְהִיּוֹת גּוֹדַע
 מְתוּכָן. מְכַח"ב, וְלִהְיִיר בְּכָל מַה שֶׁהוּא לְמַטָּה,
 בּו"ס חג"ת נהי"ם. וְגו' וְז', הֵן עֵשֶׁר הַמַּדְרָגוֹת
 הָעֲלִיּוֹנוֹת, שֶׁהֵם שֶׁהֵם שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

כב) וְכִינוּן דְּהוּא מְתַנְהִיר וְכר': וְכִינוּן
 שֶׁהֵאִיר מְאֹלוּ שֶׁלֹשׁ הַסְפִירוֹת כּח"ב, צִרְיָךְ
 לְהַשְׁתַּלֵּם מְאֹלוּ הַשְּׁבַע, חג"ת נהי"ם. בְּסוּד
 שְׁכָתוֹב, וַיֵּצֵב אַבְרָהָם אֶת שְׁבַע כְּבָשׂוֹת הַצֹּאן.
 הַרְמוֹנוֹת

מאמר

זו"א, שנקרא עולם. כשרצה לעלות למדרגות,
 לא יכול, עד שעלה והשיג באלו ג' מדרגות
 העליונות, שממעל לאותו החלק שלו, שהוא
 חסד, דהיינו כח"ב שהם למעלה מחסד.

יט) כִּינוּן דְּסֻלֵּיק וְאַשְׁתְּמוּדַע וְכר': כִּינוּן
 שְׁעֵלָה וְהַשְׁיָג אֶת הַקַּב"ה, מְתוּךְ אֱלוּ ג' מַדְרָגוֹת,
 שֶׁהֵם עִם אֱלוּ הַשְּׁבַעָה, הַנִּקְרָאִים כְּתָר עֲלִיוֹן,
 חֲכָמָה, וְבִינָה. וְהֵם הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל עֵשֶׁר הַסְפִירוֹת,
 שֶׁהַקַּב"ה נִקְרָא בְּהֵם. וְכִינוּן שְׁעֵלָה אַח"כ בְּאֱלוּ
 הַג', כּח"ב, שֶׁהֵם מְבַחֲנִית הַפְּרָצוּפוֹן, עֵתִיקָא
 קְדִישָׁא. וְאַבָּא וְאַמָּא, שֶׁמֵּהֵם נִמְשָׁךְ הָאוֹר לְמַטָּה,
 אִז אֲתוּ לְחַלְקוֹ, הַמַּדְרָגָה, שֶׁמִּתְחַתֵּיהֶם שֶׁל אֱלוּ
 הַג', שֶׁנִּקְרָאת חֲסֵד.

כ) וְכַלְהוּ אַדְבִיק לֹון וְכר': וְכּוֹלֵם,
 כֹּל ג' הַמַּדְרָגוֹת כּח"ב, הַשְׁיָג אֹתָם מְתוּךְ
 הַמְרָאָה הֵיאָה הַשּׁוֹלְטָת בְּלִילָהּ, שְׁחִיא הַמְלֻכּוֹת.
 כִּי בְּהֵם מִמֶּשׁ, דְּהִיינוּ בְּכּח"ב עֲצָמָם בְּמֻקוּמָם,
 (דפניי דף כ"ו טור ד')

ספרי תולדות תורה ז
 דלא וישלטון עליהון בנוי, עד דישתלימו אינון שבועה זכאי קשוט בישראל,
 לקביל אינון שבועה דרגין * דלעילא.
כג פיון דישתלימו, יתיב עלמא תתאה פגוונא דעלמא עילאה. בקיומא
 שלים. וייתי דוד, דאיהו שביעאה, ויתער לההיא בת שבע דלעילא, דאיהי נקמא
 נקמתהון דישראל, ויתפרע מנהון.
כד הה"ד, ויהי אחרי כן ויך דוד את פלשתים ויכניעם ויקח דוד את
 מתג האמה מיד פלשתים. מאי ויהי אחרי כן. בטר דאשתלימו ישראל, והו
 פגוונא דלעילא, פדין ויך דוד את פלשתים ויכניעם. דהא עד השתא לא יכילו
 ישראל למיתבר תוקפיהון, ויהא איתערו סכרייא בההוא מתג האמה, ואוקמוה.
כה ות"ח, האי דרמו ליה אברהם בכבשות הצאן, ולא בעזים, ולא במילי
 אחריני, בגין דאינון מסטרא דחסד, מאינון ממנן דינקין מסטרא דחסד, ינקין
 לתתא אינון כבשים, תחות שולטניהון. ואברהם אחיד לחולקיה מדת החסד,
 וכולא ברזא דחקמתא.
כו וע"ד תנינן, מאן דשרי גו עאנא, לא מסתפן לעלמין. ואי איהו שרי
 גו עזיאי, ורעי לון, כמה גרדיני נימוסין, יתבין לקבליה לאסטאה ליה, בגין
 דאינון מסטרא דדינא קשיא.
כז אכל כד אתא יצחק למגור עמיה קנים, גור עמיה ב שבועה, דאתגלייא
 מגו ההיא בירא, דכתיב ויקרא אותה שבועה.

מסורת הזהר **חלופי גרסאות**
 (9) (ש"כ ח) בהשמטות ח"ג אות סא שב. (3) (בראשית 1 ג"א יתפרעון מנהון עד דישתלימו (קראקא). ז ג"א
 (כ) בחקתי טז צ"ו. דאשתלימו (קראקא). ח ג"א דהא (קראקא). ט ג"א בשכנתא
 (ויינציא).

מאמר הסולם שבעה יומין עלאין
 הרומזות על חג"ת נהי"מ, וסוד זה רמו לאבימלך מלך פלשתים, שלא ישלטו עליו על הפלשתים בניו של אברהם, מטרם שישתלמו אלו שבעה צדיקי אמת בישראל, שהם אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד, שהם כנגד אלו שבע המדרגות שלמעלה, חג"ת נהי"מ.
כג כיון דישתלימו יתיב וכי: כיון שישתלמו, ז' צדיקי אמת, ישב עולם התחתון, מלכות, כעין עולם העליון, ז"א, בקיום שלם. ויבא דוד, שהוא שביעי, ויעורר לאותה בת שבע שלמעלה, שהיא המלכות, שתנקם נקמתם של ישראל ותהיה נפרעת מהם, מפלשתים.
כד הה"ד ויהי אחרי וגו': ז"ש, ויהי אחרי כן ויך דוד את פלשתים ויכניעם ויקח דוד את מתג האמה מיד פלשתים. מהו, ויהי אחרי כן. היינו, אחר שנשתלמו ישראל בז' צדיקי אמת, והיו כעין חג"ת נהי"מ שלמעלה, (דפויי דף כ"ז טור ד' *) דף כ"ז טור א')
 ספירות

ה סתרי תולדות תורה

כח ת"ח, אברהם קרא להיא בינא דמיין, באר שבע. יצחק קרא לה, שבעה. מה בין האי להאי. אלא בגין דיצחק אחיד לחולקיה דרגא דפחד, דאיהו דינא, וע"ד אוסיף בה ה'. וה' בכל אתר מדת הדין. וסימנך * הא דרפך בראש נתתי. הה"ד ויקרא אותה שבעה. דלא עבד בחורפן, כמה דעבד אבוה, וכלא ברנא דתכמתא, ואוסיף בה ה', לאתנאה דאיהי חולקיה.

כט ת"ח, פד ברא קב"ה עלמא, ברא ליה דינא. פיון דחנא דלא מתקיים, שתף ביה חסד. הה"ד בבהבאם, ביום עשות ה' אלהים, ואוקמוה באברהם איתקיים עלמא. בג"כ האי בינא, ביתא דעלמא, על שמה איתקרי. הה"ד * על פן קרא למקום שהוא באר שבע. אף על גב דהאי בינא אתדבק ביצחק, דכתיב * ויקרא אתה שבעה. שמה באר שבע, סטרא דאברהם, ולא באר שבעה, הךא הוא דכתיב * וימינו תחבקני.

ל ות"ח, ד' מאינון שבעה ופאי קשוט, פד פדעו לאתקרבא בשכינתא, ברנא דשבע, פלהו איערעו בהאי באר, דלא פסקו מימיו לעלמין.

לא אברהם פרי * לה להאי בינא, בגין דאיהו אוליה לכל בני עלמא, דיפלחון לקב"ה. וכיון דכרי * לה, אפיק מיין נבעין דלא פסקין לעלמין.

מסורת הזהר חלופי גרמאות

ק (יחזקאל טז). ה (בראשית ב) ב"א קצב צ"א. ו (שם כ) להיל אות הו צ"צ. א (שיר ב) ב"א רלה צ"א. י נ"א ל"ג וסימנך הא דוכך בראש נתתי (קראקא). כ נ"א ל"ג בהבראם (קראקא). ל נ"א בהא (קראקא). ט נ"א ליה (דפוסים הראשונים). ו נ"א ליה (דפוסים הראשונים).

מאמר המולם שבעה זמין עלאין

ספירות חג"ת נה"מ, המתגלות מתוך באר ההיא, שהיא המלכות, שכתוב, ויקרא אותה שבעה.

כח ת"ח אברהם קרא וכו': בוא וראה, אברהם קרא את באר המים ההיא, שה"ס המלכות, באר שבע. יצחק קרא אותה, שבעה. מה בין זה לזה. ומשיב, אלא משום שיצחק אחז לחלקו מדרגת הפחד, שהוא דין, ע"כ הוסיף בה ה', כי ה' בכל מקום, היא מדת הדין. וע"כ הוסיף בה ה', שקראה שבעה. וסימנך. הא דוכך בראש נתתי. ז"ש ויקרא אותה שבעה, שלא עשה כריתת הברית בכבשים כמו שעשה אביו, משום שכבשים הם מדת החסד כנ"ל. והכל הוא בסוד החכמה, שהוסיף בה ה', להראות שהדין הוא חלקו.

כט ת"ח פד ברא קב"ה וכו': בוא וראה, כשברא הקב"ה את העולם ברא אותו בדין, כיון שראה שאינו מתקיים חיבר עמו החסד. ז"ש בהבראם ביום עשות ה' אלקים. שהויה הוא חסד ואלקים הוא דין, וחברם יחד. (דפוס דף כ"ז טור א')

והעמידו, שבאברהם נתקיים העולם, שהוא חסד. כי בהבראם, הוא אותיות באברהם. משום זה, באר ההיא שהיא בית העולם, דהיינו המלכות, נקראת על שמו, על מדת החסד, ז"ש על כן קרא למקום ההוא באר שבע. ושבע היא בבחינת חסד, כנ"ל. ואע"פ שבאר ההיא נתרבקה ביצחק, שכתוב, ויקרא אותה שבעה. אבל שמה נקבע, באר שבע, שהיא מצד אברהם. ולא באר שבעה, שהיא מצד יצחק. ז"ש וימינו תחבקני. שהוא חסד.

ל ות"ח ד' מאינון וכו': ובוא וראה, ארבעה, מאלו ד' צדיקי אמת, כשרצו להתקרב אל השכינה, בסוד שנקראת שבע, דהיינו בהתכללות ז"ס חג"ת נה"מ, פגשו כולם באותה באר, שאין מימיה פוסקים ממנה לעולם. שה"ס המלכות השלמה מצד היסוד הדבוק בה.

לא אברהם פרי * לה וכו': ומפרש דבריו. אברהם כרה את הבאר הזו. כלומר, שהוא יסד אותה. משום שהוא לימד את כל בני

פ **ספרי** **תולדות** **תורה** **ט**

לב) וכיון דמת אברהם, מה פתיב א וכל הבארת אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם. בארת פתיב, וחד תהו, דכתיב באר שבע, וקרו ליה בארות, דמשמע דסגיאין תוו. בגין דהאי בינא, מתחזי לון לאברהן בכל דוכתא דהוו אזלין, ותהו מתחזי לון פכירין סגיאין.

לג) כיון דמילאו פלשתים עפרא, נזא דאחדרו בני עלמא לע"ז, תהו עלמא שמם, דלית דידע לקב"ה. כיון דאתא יצחק, מה פתיב, וישב יצחק ויחפר את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו. מאי וישב, אלא דאתיב עלמא לתיקונייה, ואוליף לון לבני עלמא דידעון לקב"ה. הה"ד ויהי אחרי מות אברהם ויכרך אלהים את יצחק בנו.

לד) וישב יצחק עם באר לחי רא"י, האי בינא ממאן הוא. ממאן דכל חיי עילאין ותפאין וקיומיהון תליין ביה. ותזי כלא. הה"ד, ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרא.

לה) ות"ח, אינון עבדי יצחק * בגין דאינון מסטרא דדינא קשייא, פד חפרו לה, מה פתיב, שטנה, והא אוקמוה, עד דאתא איהו ויחפר באר אחרת וגו', ויקרא שמה רחובות ודאי. אכל עבדי אביו, בגין דכלהו אתגין מסטרא דמינא, לא תהו שטנא בעלמא, ולא נפיק דינא בהאי בינא, לאשטנא לון, פד לא מכשרי עובדיהון.

חלופי גרסאות

ט נ"א דמליה (דפוסים הראשונים). ט נ"א ל"ג וישב יצחק עם באר לחי ראי (דפוסים הראשונים). פ נ"א ליה (דפוסים הראשונים). צ נ"א כשרי (קראקא).

מסורת הזהר

(ג) (בראשית כו). (ג) (שם כה) חיי שרה סא צ"ד. (ד) (דניאל ב) בא כג צ"ז ת"ז תכ"א ס: ז"ח כו ט"ב שכ"ט. (ה) (בראשית כו) תולדות מר צ"א.

מאמר **הסולם** **שבעה ימים עלאין**

בני העולם, שיעברו להקב"ה. וכיון שכרה אותה, הוציאה מים חיים שאינם נפסקים לעולם.

לב) וכיון דמת אברהם וכו': וכיון שמת אברהם, מה כתוב, וכל הבארות אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם סתמום פלשתים. שואל, כתוב בארות, והלא אחת היתה, שכתוב, באר שבע, וקרא אותה בארות, שמשמע שהרבה היו. ומשיב, משום שאותה הבאר נראית לאבות בכל מקום שהיו הולכים, ע"כ היתה נראית להם, כבארות רבות.

לג) כיון דמלאו פלשתים וכו': כיון שהפלשתים מלאו את הבארות בעפר, שהוא סוד, שבני אדם חזרו לעבוד עבודה זרה, היה העולם שמם שלא היה מי שידע את הקב"ה. כיון שבא יצחק, מה כתוב, וישב יצחק ויחפר את בארות המים אשר חפרו (דפו"י דף כ"ז טור א' *) טור ב')

בימי אברהם אביו. מהו, וישב. היינו שהחזיר העולם לתקונו, כי לימד לבני העולם שידעו את הקב"ה. ז"ש, ויהי אחרי מות אברהם ויכרך אלקים את יצחק בנו.

לד) וישב יצחק עם וגו': וישב יצחק עם באר לחי ראי. שואל, באר ההיא ממי היא. ומשיב, היא, ממי שכל החיים העליונים והתחתונים וקיומם תלוים בו, וזוה"ק הכל. שהוא החכמה, כלומר, שה"ס המלכות בעת שמאירה בחכמה הנקראת ראייה, וע"כ נקראת באר לחי ראי. ז"ש, ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרא.

לה) ות"ח אינון עבדי וכו': ובוא וראה, אלו עבדי יצחק, משום שהם מצד דין הקשה, ע"כ כשחפרו אותה, מה כתוב, שקראו שמה שטנה. וכבר העמידוה. עד שהוא בא ויחפר באר אחרת, ויקרא שמה רחובות. רחובות ודאי

ספרי תולדות תורה

לז) ומתאי בירא, איהו פתחא למינדע ליה לקב"ה. הה"ד, פתחו לי שערי צדק אבא כס אודה יה. ונעד דלא סליק יצחק מעלמא, בריד ליה לעקב, ושלחיה לתרן, לאנדוגא. וכד אזיל לתרן מה פתיב וינרא והנה באר בשדה, פנין דתנא יעקב יקרא דקב"ה, מגו שהוא בירא, דאקרי באר שבע. פדין א"ל ללבן, אעבדך שבע שנים ברחל בתך י הקטנה דינקא.

לז) ת"ת, לקבל אינון שבעה זכאין, פקיד קב"ה באורייתא, לקרבא קרבן מוסף, בשבע זמנין בשתא. בגין לאוספא להו עדונין ותפנוקין מבי מלכא, דישבעון אבהן בקדמיתא, ובתר פן בנין. ואינון ז' זמנין ולא יתיר.

לח) בשבתא לקבל צדיק יסוד עולם, דאקרי כל, ואקרי שבת, לאוספא ליה עידונין ממוחא סתימאה, ובגריש ירחא, לקבל פנסת ישראל, דאתקריאת סיהרא.

לט) ובט"ו יומא לינרא קדמאה, לקביל אברהם אבוהון, דאחיד במדת החסד, ואקרי ראשון. ובעצרת דבחדש הג', דאתייהיבת ביה אורייתא בשבעה קולות, לקביל יעקב, דאיהו תליתאי לאבהן, ואחיד בקול קול יעקב. ובראש

חלופי גרסאות

ק נ"א ועוד (קראקא). ר נ"א מוסיף הקטנה הקטנה (דפוסים הראשונים). ש נ"א באורייתא (דפוסים הראשונים).

מסורת הזהר

1) (תהלים קיח) ב"א שלט צ"ג. ז) (בראשית כט) ויצא מר צ"ב.

שבעה זמנין עלאין

כי מוסף ה"ס תוספת. שהאבות, שהם חג"ת, ישבעו בתחילה, ואחר כך הבנים. שהם נה"מ, והם ז' פעמים בשנה, ולא יותר.

לח) בשבתא לקבל צדיק וכר:

את ז' המוספין. בשבת מקריבים קרבן מוסף כנגד צדיק יסוד עולם, הנקרא כל, ונקרא שבת להוסיף לו עידונים ממוחא סתימאה דא"א. וכר"ת מקריבים קרבן מוסף, כנגד כנסת ישראל שהיא המלכות, הנקראת לבנה. ונתבאר ב' מוספים, שכנגד יסוד ומלכות. שיוסף חוד אחוז בהם.

לט) ובט"ו יומא לירחא וכר:

ובחמשה עשר יום לחדש הראשון מקריבים קרבן מוסף, כנגד אברהם אביהם, האחוז במדת החסד, ונקרא ראשון. ובעצרת שבחדש השלישי, שניתנה בו התורה בז' קולות, שבמזמור הבו לה' בני אלים, מקריבים בו מוסף כנגד יעקב, שהוא שלישי לאבות, ואחוז בקול קול יעקב. שהוא תפארת, הנקרא קול, ונקרא יעקב. ובראש השנה, מקריבים קרבן מוסף, כנגד יצחק שנולד בו, ברה"ש, שהוא גבורה. ואנו מזכירים בו עקרת יצחק. והוא יום הדין, כנגד מדת הדין שאחוז בה

הסולם

מאמר

וראי, שפסק הדין ממנה. אבל עבדי אביו, משום שכולם באו מצד הימין, שהוא חסד, לא היתה שטנה בעולם. והדין לא יצא בבאר ההיא להשטין אותם, כשמעשיהם אינם כשרים.

לז) ומתאי בירא איהו וכר:

ומבאר הזו, הוא הפתח, לדעת את הקב"ה, ז"ש, פתחו לי שערי צדק אבא כס אודה יה. ומטרם שנסתלק יצחק מן העולם, ברח את יעקב, ושלחו לתרן לישא אשה. וכשבא לתרן מה כתוב, וירא והנה באר בשדה. כיון שראה יעקב את כבודו של הקב"ה, שה"ס חכמה הנקראת ראייה, מתוך הבאר הזו, הנקראת באר שבע, דהיינו המלכות כנ"ל, אז אמר ללבן אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה. הקטנה בדיוק. דהיינו המלכות הנקראת רחל, שהיא בבחינת למטה מחזה דז"א. ולא הגדולה, שה"ס לאה, דהיינו הנוקבא דז"א שלמעלה מחזה שלה.

לז) ת"ת, לקבל אינון וכר:

בוא וראה, כנגד אלו שבעת הצדיקים, צוה הקב"ה בתורה, להקריב קרבן מוסף בז' פעמים בשנה. כדי להוסיף להם עדונים ומעדנים מבית המלך.

(דפוס ז' כ"ז טור ב')

פתרי תולדות תורה יא
 השנה, לקביל יצחק, דאתיליד ביה, ואנן "מדפרינן ביה עקנת יצחק, ואיהו
 יומא דדינא, לקבל מדת הדין דאחיד ביה.
זו ביום הפפורים, לקביל משה, דקביל קב"ה ביה צלותיה, וחס על
 ישראל, ואהדר ליה «לוחי אורייתא. בתג הסכות, לקביל אהרן, דבזכותיה הוו
 אזלין שבועה עננין, דתפן על ישראל פסכות, ובג"כ אינון עבדין סופה. וכל
 אורייתא, פמה רזין עילאין סתימין ביה, וכד אלין שבועה מתוספין בברכאן,
 כל עלמא בשלימו סגיאה ב.

חלופי גרמאות

ת נ"א מרכין (דפוסים הראשונים). א נ"א ל"ג לחוי (דפוסים הראשונים). ב ברפ"י כתבו עד כאן.

<p>מאמר בה. ונתבארו ג' מוספים, כנגד אברהם יצחק יעקב שהם חג"ת. מ ביום הכפורים לקבל וכו': ביה"כ, מקריבים בו מוסף, כנגד משה, שהוא נצח, שבו, ביה"כ, קבל הקב"ה תפלתו, וריחם על ישראל והחזיר להם לוחות התורה, דהיינו לוחות השניות, בתג הסכות מקריבים בו מוסף, כנגד אהרן, שהוא הוד, שבזכותו היו הולכים (דפ"י דף כ"ז טור ב')</p>	<p>הסולם ז' עננים החופפים על ישראל בסוכות. ומשום זה הם עושים סוכה. ונתבארו ב' המוספים שכנגד משה ואהרן שהם נ"ה. וכל התורה כמה סודות עליונים סתומים בה. וכשאלו השבעה, חג"ת נהי"מ, מתוספים בברכות, נמצא כל העולם בשלמות גדולה.</p>	<p>שבעה יומין עלאין סליק פרשת תולדות</p>
---	--	--

